

Dear Eros

pe Facebook

Virtuality is a new kind of reality, one that is not bound by the physical world. It is a world of possibilities, where anything is possible. It is a world where we can connect with others, share our thoughts and feelings, and live our lives in a way that is truly our own.

Let us therefore discuss the nature of money, for the art of making money, requires wisdom to understand our fellow people. For, as the philosopher (Aristotle) says, money is not an end in itself, but a means to an end. It is the means of exchange, which is the essence of the market. It is the means of exchange, which is the essence of the market. It is the means of exchange, which is the essence of the market.

Money is a social construct, and we are therefore able to create it. It is a social construct, and we are therefore able to create it. It is a social construct, and we are therefore able to create it. It is a social construct, and we are therefore able to create it.

Money is a social construct, and we are therefore able to create it. It is a social construct, and we are therefore able to create it. It is a social construct, and we are therefore able to create it. It is a social construct, and we are therefore able to create it.

Eros Cannot Be Found on Facebook

atunci când sunt justificate de preocupări morale, înguste definiții tehnice date banilor nu consemnează cum ar trebui să se comporte un sistem monetar. Pound spune: „SCOPUL unui sistem economic just și decent este să aranjeze lucrurile astfel încât oamenii normali să poată mânca, să aibă îmbrăcăminte și locuințe în limita bunurilor disponibile.”²

Pe când Pound scria aceste lucruri, sistemul economic mondial se afla în colaps, într-o recesiune ce a lăsat milioane de lucrători fără muncă și a afectat politicile economice ale guvernelor de pretutindeni. Cum de a ajuns penuria să ia în mod magic locul unei perioade de nemaîntâlnită până atunci prosperitate ca și cum cineva ar fi pătruns într-o noapte în fabrica comerțului mondial și ar fi turnat nisip în cutia de viteze? Ulterior, economiștii vor oferi explicații diferite și explicațiile lor vor fi uneori contradictorii. John Maynard Keynes crede că mecanismele autoregulate prin care creșterea economiilor duce la scăderea ratei dobânzii, deci la stimularea investițiilor, s-au defectat în atmosfera de pesimism general: nicio afacere nu urmărea să se extindă într-un context în care creșterea consumului pe termen lung părea improbabilă. Milton Friedman împreună cu Școala monetaristă legată de Universitatea din Chicago au aruncat vina asupra contracției masei monetare,

At the height of the Great Depression Ezra Pound penned a brief essay entitled “What is Money For?” which includes this eminently sane and useful definition – sane for linking money to morality and useful for providing a precise definition: “Money is a measured title or claim. [...] The idea of justice inheres in ideas of measure, and money is a measure of value.”¹ But narrow technical definitions of money, even when bracketed by a moral clause, do not get at what a monetary system should do. Pound: “THE AIM of a sane and decent economic system is to fix things so that decent people can eat, have clothes and houses up to the limit of available goods.”²

Pound was writing at a time when the world economic system had all but collapsed, a contraction throwing millions of laborers out of work and upending government economic policies everywhere. How was it that destitution had magically replaced a period of hitherto unknown prosperity, as if someone had crept one night into the factory of world commerce and poured sand in the gearbox? Later, economists would differ in their explanations, and their explanations are at times contrary. John Maynard Keynes believed the normal self-correcting mechanisms whereby increased savings leads to lower interest rates, thus stimulating investment, had failed in the atmosphere of general pessimism: no business would seek to expand in a context where a rise in long-term consumption seemed unlikely. Milton Friedman and the Monetarist school associated with the University of Chicago argued fault lay in the contraction of the money supply, a policy begun in 1928 after the death of Benjamin Strong, governor of the New York Federal Reserve, who throughout the twenties had

- 1 Ezra Pound, *What is Money For?* (London: Greater Britain Publications, 1939), 1.
- 2 *Ibid.*, 2.

mai sus într-o singură frază, dar a dedicat câteva paragrafe celorlalte teorii.

- 3 There is an irony in the fact that the anonymous Wikipedia author thus cited, found it sufficient to summarize the Marxist position in one line while devoting several paragraphs to other theories.

necesar ca valuta sau titlurile de valoare să fie garantate de bunuri materiale. Aceasta a cauzat o scădere de peste o treime din totalul de valută ce a circulat din august 1929 până la punctul terminus din 1933, ducând la o paralizantă panică bancară în lanț. (Spre deosebire de criza bancară din 2008, în acest caz, Sistemul Federal de Rezerve al SUA s-a mulțumit să asiste la căderea bancară fără să intervină). Unii membri ai Școlii economice austriece n-au fost de acord cu monetariștii, susținând că facilitarea creditelor în anii 1920 a accelerat boomul nesustenabil al prețurilor la active (adică acțiuni și obligațiuni) și al producției, conducând la prăbușirea inevitabilă, cauzată de valul de flux al surplusului de bunuri și al activelor supraevaluate. Greșeala a fost că politica monetară a SUA nu a fost întărită mai devreme. Alți economiști austrieci, precum Friedrich Hayek, au fost de aceeași părere cu Friedman că, după ce criza s-a declanșat, decizia Sistemului Federal de a reduce masa monetară nu a făcut decât să exacerbeze un proces aflat deja în desfășurare: pierderea încrederii în sistemul economic a determinat oamenii să acumuleze dolari, restricționând și mai mult masa monetară. Marxiștii, desigur, cred că Marea Criză a fost cauzată de contradicțiile interne inerente sistemului capitalist.

Mai sus, am recapitulat pur și simplu punctele de vedere din articolul Wikipedia „Causes of the Great Depression”³. Nu sunt mândru de asta. Nefiind economist și trăind binemersi de pe-o zi pe

pursued stability in consumer prices as a monetary goal, replaced with a real bills doctrine requiring all currency or securities be backed by material goods. This caused a drop of over a third in the amount of currency circulating between the August 1929 high and the trough of 1933, leading to (or, alternately, causing) a string of crippling bank runs. (As opposed to the financial crisis of 2008, in this instance the Federal Reserve had been content to watch the banks fail without intervening.) Some members of the Austrian School of economics disagreed with the Monetarists, arguing that easy credit in the 1920s precipitated an unsustainable boom in asset prices (i.e., stocks and bonds) and production, leading to the inevitable crash caused by this tidal wave of surplus goods and overvalued assets. The fault was United States’ monetary policy had not been tightened sooner. Other Austrians, like Friedrich Hayek, agreed with Friedman that once the crash occurred, the Fed’s decision to contract the money supply exacerbated a process already in motion: loss of faith in the economic system caused people to hoard dollars, further restricting the money supply. Marxists, of course, argue the Depression was caused by internal contradictions inherent in the capitalist system.

In the above I have merely recapitulated viewpoints from the Wikipedia entry, “Causes of the Great Depression.”³ I’m not proud of this fact. As a non-economist and person who has led a glorified hand-to-mouth well into adulthood, it is almost ludicrous that I weigh in on economic matters, but if I should like to say something about money or the ways monetary policy impacts economic development, or speak to how our feelings about money and the earning

într-un cadru psihologic mai extins, atunci e probabil necesar să disting între atributele banilor în ipostaza lor de monedă – incluzând și modul în care funcționează ca mijloc de schimb în interiorul unui sistem – și dimensiunea lor psihologică. E adevărat că pentru cel din urmă aspect există o bază teoretică ce se sprijină pe psihanaliza freudiană clasică; dar dacă realitatea sistemică a banilor a devenit atât de încâlcită încât nu poate fi înțeleasă nici chiar de către oameni ce au studiat-o timp de decenii? Ce se întâmplă când realitatea empirică a banilor și experiența noastră psihologică în ceea ce-i privește ajung să fie cantonate în registre atât de radical diferite?

În ciuda atitudinii dezinvolve cu privire la bunăstarea mea economică, am adunat câteva idei despre bani, bazate, în primul rând, pe experiența proprie – mă simt stresat și înciudat când nu-i am deloc, mulțumit și protejat când îi am din abundență – care m-au făcut, în anii din urmă, să reflectez asupra caracterului lor himeric. Să vă spun o poveste ce leagă psihologicul de macroeconomic.

În timpul „boomului tehnologic” de la sfârșitul anilor 1990, când, ca urmare a stimulilor veniți din teritoriul economic virgin al internetului, exista capital disponibil din belșug pentru investiții și perspectiva economică generală era roz, m-am angajat temporar

of it are imbricated within a broader psychological framework, then it seems necessary to distinguish between money's attributes when incarnated in some species of currency – including how it functions within a system as a medium of exchange – along with its psychological dimension. There is a body of theory to draw from regarding the latter resting on Freudian orthodoxy, but what if money's systemic reality has become so anfractuious as to resist comprehension, even for people who have spent decades in its study? What happens when the empirical reality of money and our psychological experience of it come to exist on such radically different registers?

Despite a flippant attitude towards my own economic well-being, over time I have gathered some insights about money, primarily on the basis of subjective experience – feeling stress and resentment through not having any and a sense of well-being and inviolability when flush – which in more recent years has led me to reflect on money's chimerical character. Let me relate briefly a story connecting the psychological to the macro-economic.

During the “Tech Boom” of the late 90s, a time in which capital, piqued by virgin economic territory on the Internet, was widely available for investment and the general economic picture was rosy, I was employed for a time by a travel website, a subsidiary of America Online (AOL) – let's call it CityGuide.com. Prospective visitors to, say, Atlanta, could visit the site and read locally sourced reviews of restaurants, bars, and attractions and plan their trip accordingly. My job was daily to write brief entries (“blurbs”) on the homepages of these city guides, linking them to different

rea călătoriei. Slujba mea consta în a scrie zilnic scurte articole pe prima pagină a acestor ghiduri urbane („blurbs”), creându-le *link*-uri cu diverse alte articole. Primeam, pentru această slujbă, care necesita cunoștințe minime de programare și redactare și îmi lua, în general, nu mai mult de două ore pe zi, uimitoarea – pentru mine – sumă de 32.000 de dolari pe an.

Câștigarea banilor a fost întotdeauna o luptă. Am ajuns să privesc munca, în mod paradoxal, ca fiind oneroasă și totodată necesară. Și asta în ciuda atitudinii față de slujbă exprimată în mod constant în familia mea; deoarece american fiind, mi s-a inculcat de societate să văd în muncă nu doar o necesitate practică, ci și o necesitate practică sănătoasă din punct de vedere moral, o ideologie împotriva căreia am reacționat la vârstă adultă. Am pluit în derivă ani la rând de la o slujbă fără perspectivă la alta, conștient că îmi iroiesc talentele, dar nefiind pe deplin sigur că angajarea ca atare ar remedia ceva și fiind nehotărât asupra ieșirii din impas. Dintr-o dată, era ca și când aș fi câștigat la loterie. Pe lângă aprecierea personală a calității dubioase a serviciilor oferite de CityGuide.com, îmi aduc aminte că nu înțelegeam ce combinație a forțelor pieței permitea cuiva ca mine, cu calificare limitată, să fie plătit cu un salariu mediu pentru o slujbă *part-time* făcută de-acasă (se spunea că este o piață „strânsă” a muncii) și nici nu înțelegeam ce abilități specifice aveau superiorii mei care lucrau la sediul

articles. For this job, which required minimal programming and writing skills and on average took no longer than approximately two hours a day, I was paid the – for me – astounding sum of 32,000 dollars per year.

Making money had always been a struggle. I had been brought up to regard work as, paradoxically, both onerous and necessary. And despite the attitude towards employment routinely expressed in the family home, because American I was inculcated by society to regard work not merely as a practical necessity but as a morally salubrious practical necessity, an ideology that in my adult life I was clearly reacting against. For years I drifted from dead-end job to dead-end job, aware my talents were wasted in such positions, but not sure altogether that employment as such was any kind of remedy, and uncertain how to extract myself from this impasse. Suddenly, it was as if I had won the lottery. Along with a personal appraisal of CityGuide.com's services as of dubious value, I recall not understanding what combination of market forces would allow someone with my limited qualifications to be paid a middle class salary for part-time home labor (they said it was a “tight” labor market), nor did I understand what specific skills my superiors working in the CityGuide.com headquarters possessed qualifying them for their jobs outside of a certain youthfulness and an air of confident nonchalance. I only knew my good fortune could not last forever and suspected my anticipated unemployment would not be an isolated event. When the Dot-com bubble burst in 1999, I could hear the bells tolling for my job at CityGuide.com, as indeed they were.

În 1999, când s-a spart buia *dot-com*, mi-am dat seama că suna cea-
slul slujbei mele de la CityGuide.com și într-adevăr, așa a fost.

Gândirea mea de atunci purta toate caracteristicile unui fel de
grijă de sine rațională despre care economiștii presupun că ar
ghida ființele umane. Dar, în realitate, a fost mai mult magic decât
rațional. Această slujbă nesemnificativă a fost unul dintre pro-
dusele secundare ale fluxului direcționat de lichidități ce a avut
drept rezultat expansiunea masivă a comerțului pe internet, dar,
accidental pentru mine, ea a însemnat trecerea de la o mizerabilă
servitute la o relativă libertate. Ca toată lumea din jurul meu, sin-
gurul lucru pe care mi-l doream era ca situația să continue, știind
totodată că fundamentele sale economice erau dubioase. Acest tip
de gândire magică, numită atunci de fostul președinte al Federal
Reserve, Alan Greenspan, „exuberanță irațională”, termen utilizat
mult post-factum, este irațională, calitate ce n-a împiedicat-o să
devină una dintre cele mai comune atitudini în viața economică.

Un beneficiu fericit al slujbei la CityGuide.com a fost faptul că
mi-am permis dintr-o dată să urmez cursuri post-universitare.
La un curs de psihanaliză, un profesor ne-a recomandat cartea
The Pound Era de Hugh Kenner, pe care am cumpărat-o conștiin-
cios și am pus-o în bibliotecă unde a stat nedeschisă în următorii
șase ani. Când, în cele din urmă, am deschis-o, iată ce am citit în

My thinking at this time displayed all the characteristics of the
sort of rational, self-interest economists like to believe guides
human beings. But in reality it was more magical than rational.
One byproduct of the canalized flow of liquidity resulting in the
massive expansion of Internet commerce was this inconsequential
job that meant to me the difference, incidentally, between relative
freedom and miserable servitude. Like everyone around me, I only
wished the situation to continue, all the while knowing its eco-
nomic foundation was dubious. And this type of magical thinking,
described as “irrational exuberance” at the time by former Federal
Reserve Chairman Alan Greenspan and widely employed after the
fact, is irrational, an attribute that has not kept it from becoming
one of the more common attitudes in economic life.

One welcome benefit of my job with CityGuide.com was that I
could suddenly afford to attend graduate school. While enrolled
in a class on psychoanalysis, a professor recommended the book
The Pound Era by Hugh Kenner, which I duly bought and placed
unopened on my shelf, where it stayed for the next six years. When
eventually I picked it up, in a chapter devoted to the work of a
British engineer, Clifford Hugh Douglas, who had latterly turned
his attention to economics, I would read:

Sane economics [...] is bound to perceptions of what
men are trying to achieve, and the purpose of a mone-
tary system is to abet their efforts.⁴

4 Hugh Kenner, *The Pound Era* (Berkeley and Los Angeles: University of California Press, 1971), 395.

5 „Publicul nu cumpără, pentru consumul propriu, mașini, clădiri industriale etc. Dar le plătește fără să dețină controlul, căci ele formează un cost de regie adăugat prețului produselor finale”. Prin „produse finale”, Douglas înțelege produsele de consum finale rezultate în urma a ceea ce este adesea lungul șir al „semimanufacturii”. Clifford Hugh Douglas, *Economic Democracy* (Londra: Cecil Palmer, 1920), 53.

5 “The public does not buy machinery, industrial buildings, etc., for personal consumption at all. But it pays the price of them without acquiring control, since they form an overhead cost added to the price of ultimate products.” By “ultimate products” Douglas means the final consumer good resulting from what is often a long chain of “semi-manufacture.” Clifford Hugh Douglas, *Economic Democracy* (London: Cecil Palmer, 1920), 53.

6 *Ibid.*, 61.

ce oameni încearcă să realizeze, iar scopul sistemului
monetar este să le sprijine eforturile.⁴

Faptul că au existat unii care încercau să imagineze un scop bene-
fic al activității economice și să analizeze ce s-ar putea întâmpla...
în contextul crizei bancare din 2008, când inadecvarea profundă a
fundamentelor teoretice ale economiei mondiale n-a mai putut fi
ignorată, era o idee tonifiantă. Teza centrală a teoriei lui Douglas,
cea mai controversată idee a sa, cea care va ajunge să-l influen-
teze pe Ezra Pound, era că exista un tip de contabilitate analitică a
costurilor, care introducea valori eronate în costurile de producție
și menținea artificial prețuri mari la produsele de primă necesi-
tate. Douglas scria: „Suma salariilor, retribuțiilor și dividendelor
distribuite în funcție de producția mondială va cumpăra doar o
fracțiune în continuă scădere și niciodată nu o va putea controla.”⁵
Douglas se străduia să explice că natura specifică a producției
industriale înseamnă preluarea de către consumatori a costuri-
lor de producție, adică a achiziționării și întreținerii mașinilor, a
costurilor deșeurilor și a ineficienței în producție și, încă și mai
important, că plata dobânzilor către bănci crește continuu, în timp
ce procentajul cheltuit pe salarii și retribuții scade. Astfel, capaci-
tatea de producție ridicată creează o situație paradoxală în care,
deși bunurile sunt produse mai ieftin datorită unor metode
de producție mai bune, mai eficiente, puterea de cumpărare

That at one time there had been individuals who tried to conceive
of a beneficial goal for economic activity and analyze how it might
come about... in the context of the 2008 banking crisis, when the
profound imbalance in the theoretical underpinnings of the world
economy had become impossible to ignore, this was a bracing idea.
A central tenet of Douglas’ theory, his most controverted claim,
and one that would come to influence Pound was that a species of
cost-accounting in which erroneous values were included in the
cost of production keeps the price of necessities artificially high.
Douglas: “The sum of the wages, salaries and dividends distrib-
uted in respect of the world’s production will buy an ever-decreas-
ing fraction, and can never control it.”⁵ What Douglas was at pains
to explain was that the particular nature of industrial production
means production costs passed onto consumers belonging to the
purchasing of machines, their maintenance, the cost of waste and
inefficiency in production, and – importantly – interest payments
to banks continually increase, while the percentage disbursed for
wages and salaries decreases. And increased production capaci-
ty creates a paradoxical situation where the goods produced are
cheaper due to better, more efficient production methods while
at the same time purchasing power is weakened, by the charging
of all waste and inefficiency to the consumer and by “misdirected
effort,” the manufacture of useless or frivolous goods, each with its
attendant set of bank charges, since Douglas believed the fallacious
argument that represented “a manufactured article, no matter
what its description and utility as an access of wealth to the country
and every one concerned so long as by any method it can be sold
and wages distributed in respect of it.”⁶ Waste is not less waste, he

tate de îmbogățire a țării și a oricui preocupat de aceasta fără deosebire, poate fi vândut, iar salariile plătite în funcție de el⁷. Risipa e tot risipă, s-ar putea spune, chiar dacă îi este atașată o valoare monetară. În schimb, Douglas vorbește despre „efortul util” de a transforma un lucru în altul – pielea în pantofi, semințele, apa și soarele în recolte, activități utile aflate în slujba unor nevoi umane sănătoase și normale.

Din punctul lui de vedere, două decade din secolul al XX-lea au fost aproape un joc cu sumă zero. Industrializarea este capabilă „să asigure un mic surplus peste costurile standardului de viață actual și asta numai în condiții de muncă pe care muncitorii le refuză și le refuză pe bună dreptate”, în același timp scăzând puterea reală de cumpărare cu o viteză mai mare decât cea a reducerii prețurilor. Consumatorii au subscris supraproducției agresive a capitalismului, spune Douglas, fără niciun beneficiu pentru bunăstarea materială sau pentru sporirea autonomiei clasei producătoare. Pentru că producția industrială pe piața liberă nu este dirijată, pericolul unei economii supraîncălzite în care muncitorii sunt dați ușurel afară este întotdeauna iminent. „Astfel [mașinile] amână o lovitură de grație pe care tot ele o fac inevitabilă.”⁸

would say, because a money value is attached to it. Douglas speaks instead of the “useful effort” of converting one thing into another – leather into shoes, seed, water and sun into crops; activities useful by serving a healthy and sane human requirement.

From his vantage point, two decades into the twentieth century it was a near zero-sum game Douglas was describing. Industrialization is able “to provide a small surplus over the cost of the present standard of living, and that only by conditions of employment which the workers repudiate, and rightly repudiate,” while at the same time decreasing real purchasing power at a faster rate than the price of goods is reduced. Consumers underwrote capitalism’s rampant over-production, Douglas said, without any benefit to material well-being or autonomy accruing to the productive class. And because industrial production in a free market is uncoordinated, the danger of an over-heated economy where laborers are swiftly thrown out of work is always imminent. “[Machines] thus defer a smash they help render inevitable.”⁹

And no one understands any of this. Then as now, the system doesn’t function but continues to run on account of constant diversification, in order to maintain liquidity in markets, creating a glut in bobble-headed puppies to affix on car dashboards or sneakers with LED lighting, helmets equipped with holders for cans of beer and all manner of dubious labor-saving devices that soon end in the trash or someone’s basement, each with its trail of interest-bearing debt which must be amortized whether the product is a success or failure. The articles enumerated above cannot be

7 *Ibid.*, 63.

8 Kenner, *The Pound Era*, 309.

9 Douglas, *Economic Democracy*, 69.

leduri, câști cupitate cu suporturi pentru cutiile de bere și tot soiul de dispozitive dubioase care economisesc efortul și care vor ajunge curând la gunoi sau în pod, fiecare cu creditul și dobânzile lui ce trebuie amortizate indiferent de succesul sau eșecul produsului. Obiectele enumerate mai sus nu pot fi utile atunci când ne încăm literalmente în miasma producției industriale supraîncălzite. Totuși, pe măsură ce sistemul s-a dezvoltat, se pare că nu s-a putut menține fluiditatea piețelor fără ceea ce Douglas numește „sabotaj benefic”: „Dacă producția se oprește, distribuția se oprește și, ca urmare, apare un stimulent clar de a produce lucruri nefolositoare sau de prisos pentru a putea distribui produsele folositoare deja existente”. Douglas scria înainte ca inventarea creditului de consum să curme stagnarea damocleană, dar cu prețul remiterii substanțiale a întregului sistem în mâinile băncilor, preț suportat atât de consumator, cu scopul de a cumpăra toate lucrurile produse de economie pe care nu și le permite din salariu sau retribuții, cât și de producător care adaugă în mod eronat taxe bancare în ecuația costurilor (de exemplu, dobânzi). Fiecare se bizuie pe credit pentru a crea iluzia unei mase monetare funcționale, iar pentru Pound, ca și pentru Douglas, aceasta constituia problema principală deoarece băncile au uzurpat o funcție ce aparținea de drept statului.

useful when we are literally drowning in the effluvium of overheated industrial production. Yet, as the system has developed, there seems no way to maintain fluidity of markets without this form of what Douglas called “beneficial sabotage”: “If production stops, distribution stops, and as a consequence, a clear incentive exists to produce useless or superfluous articles in order that useful commodities already existing may be distributed.”⁹ Douglas was writing before the innovation of consumer credit would break the Damoclean stasis, but at the cost of delivering the whole system more firmly into the hands of banks, both for the consumer in order to buy all the things the economy produces which his wages or salary does not afford him, and the producer who erroneously factors bank costs (i.e., interest payments) into his cost equations. Each rely on credit to create the illusion of a functioning money supply, and for Pound and Douglas alike, this was the central problem, for the banks had usurped a function rightfully belonging to the state.

Douglas also objected to the economic status quo on moral grounds, returning in his analysis to first principles: that the economy should be bound to perceptions of what men are trying to achieve. Unlike his predecessors, John Ruskin and William Morris, who based their quasi-socialist ideas on a return to artisanal labor, Douglas was not averse to machines, perceiving the promise inherent in industrialization to liberate mankind. Industrialization had instead produced a condition of greater servitude. Industrialization could liberate mankind in order to pursue more worthwhile endeavors (which should be the basis

intocmirea la munca manuală, Douglas nu era împotriva mașinării sesizând promisiunea inerentă industrializării de a elibera omenirea. În schimb, ea a creat condiții încă și mai înrobitoare. Industrializarea ar putea elibera omenirea pentru a se putea angaja în antreprize mai valoroase (care ar trebui să fie baza sistemului economic), dar, spune Douglas, „este esențial ca individul să fie dezlegat; ca libertatea altor căutări să fie astfel împlinită”¹⁰. Pentru Douglas-inginerul aceasta era o problemă cu dublu sens: cum se pot dirija beneficiile mecanizării astfel încât distribuția să fie maximizată și libertatea individului restaurată. În schimb, munca oamenilor este dezumanizantă și monotona, iar sporirea complexității producției alături de creșterea prețurilor la bunurile de strictă necesitate este nocivă pentru bunăstarea individuală și socială. Ea este „o sită prin care, o dată pentru totdeauna excluse, trec toate ideile, scrupulele și principiile care ar putea stânjeni individul în zbaterea pentru o existență din ce în ce mai precară”¹¹.

Douglas și, pe urma lui, Pound nu vedeau în bani nimic altceva decât o titulatură simbolică dată creditului aparținând membrilor unei societăți și nu băncilor private înzestrate cu capacitatea de a împrumuta bani peste puterile lor, pentru care primesc dobândă. În eseurile și poezia sa, Pound se va referi mereu la un citat dintr-o broșură din 1694 scrisă, se pare, de William Paterson, fondator

of an economic system), “but it is essential,” said Douglas, “that the individual should be released; that freedom for other pursuits should thereby be achieved.”¹⁰ For Douglas the engineer this was a double problem: how to direct the benefits of mechanization in such a way that distribution was maximized and individual liberty restored. Instead the work people do is dehumanizing and monotonous, and the mounting complexity of production together with the rising price of necessities is deleterious both to individual and social well-being. It “is a sieve through which and forever out go all ideas, scruples, and principles which would hamper the individual in the scramble for an increasingly precarious existence.”¹¹

Douglas and Pound after him understood money to be nothing more than a symbolic designation of credit belonging to the people of a society, not to private banks granted the ability to loan money in excess of their holdings, upon which they receive interest. In his writings and poetry Pound would constantly refer to a line from a 1694 prospectus reputedly written by Bank of England founder William Paterson, which read “The bank hath benefit of the interest on all moneys which it creates out of nothing.” Actual government control over money/credit (and this for Pound was a crucial point) would mean the interest accruing to private banks would instead accumulate as communal capital available for public works and services, even, perhaps, for dividends distributed to the public at large. A problem for both men was that money had been allowed to break free from its connection to something tangible (not gold, since money, in Kenner’s words, has a distributive function and the amount held by banks is merely a function

¹⁰ *Ibid.*, 43.

¹¹ *Ibid.*, 15.

¹² Kenner, *The Pound Era*, 311–312.

¹³ Ezra Pound, *America, Roosevelt and the Causes of the Present War*, trans. John Drummond (London: Peter Russell, 1951), 6.

¹⁴ Clifford Hugh Douglas, *Credit-Power and Democracy* (London: Stanley Nott, 1920), 102.

revine băncilor private să se adune, în schimb, într-un capital comun disponibil pentru lucrări și servicii publice și, poate, chiar pentru dividende distribuite marelui public. Nemulțumirea celor doi era că banilor li se permisesse să se desprindă de conexiunea cu ceva tangibil (nu cu aurul, deoarece, folosind cuvintele lui Kenner, banii au o funcție distributivă și cantitatea de aur deținută de bănci e doar o funcție a reușitei de a-l scoate din pământ) în loc să fie legați de capacitatea productivă a unei națiuni. Douglas credea că banii ar trebui măsurați în „unități de timp-energie”, iar Pound, pornind de la medievalism și de la predilecția sa poetică pentru imagini ale fecundității naturale credea că ei trebuie măsurați prin abundența naturală. Amândouă fac parte dintr-o măsură superioară a bogăției, din moștenirea culturală, în care designul, arta, efortul și experiența acumulată sunt utilizate de omenire. Moștenirea culturală susține ceea ce Douglas va numi credit social:

Construirea complexului de la Stonehenge a durat un milion și jumătate de zile convenționale. Moștenirea culturală a constructorilor săi includea cunoștințe despre doborârea copacilor, de la transportarea platformelor și utilizarea coarnelor de cerb („scobitori”) și a oaselor de la piciorul boului („lopeți”) la săparea în stâncă. Asocierea a permis ca 80 de oameni să miște o stâncă de cinci tone circa o milă pe zi; un singur om nu

of men’s success in digging it out of the ground), when it should be tied to a nation’s productive capacity. Douglas thought money should be measured in “time-energy units” and Pound, with his Medievalism and poetic predilection for images of natural fecundity, thought it should be measured by natural abundance. Both are part of a larger measure of wealth, the cultural inheritance, in which design, art, the accumulated store of effort and experience which mankind may draw upon. Cultural inheritance backs what Douglas was to term our Social Credit:

To build Stonehenge took 1.5 million man-days. Its builders’ cultural inheritance included knowledge of tree-felling and of raft-poling, and of the use of deer-horns (“picks”) and the shoulder bone of oxen (“shovels”) to dig into chalk. Their increment of association permitted 80 men to move a five-ton stone perhaps a mile a day; one man in a lifetime could not have budged it. If we could duplicate Stonehenge rather easily now, it is because we have inherited so much.¹²

Social Credit advocates did not oppose the monetary expression of credit, as the poet and critic Lewis Hyde mentions in the lengthy chapter on Poundian economics included in his book on gift economy, it being indispensable to enterprise. They simply wished financial credit should equal real credit, “the abundance, or productive capacity, of nature taken together with the responsibility of the whole people”¹³; organized in an “aristocracy of producers, serving and accredited by a democracy of consumers.”¹⁴

la creșterea, așa cum menționează poetul critic Lewis Hyde în lungul capitol dedicat economiei poundiene din cartea sa despre economia darului, aceasta fiind indispensabilă antreprenoriatului. Ei doreau doar echivalarea creditului financiar cu cel real, „abundența sau capacitatea productivă a naturii luată împreună cu responsabilitatea întregului popor”¹³, organizată într-o „aristocrație a producătorilor care să servească și să fie acreditată de o democrație a consumatorilor.”¹⁴

Asumându-și controlul asupra banilor, băncile au înstrăinat oamenii de un drept al lor și au creat lumii naturale un dezavantaj în raport cu durabilitatea formei monetare. Preocuparea lui Pound pentru o formă de bani „care să nu dureze mai mult decât... cartofii, recoltele sau țesăturile” pare să fi găsit un răspuns în notiunea de înscris timbrat a economistului german Silvio Gesell, o formă de bani care obligă deținătorul ca, în prima zi a lunii, să îi lipească un timbru diminuându-i valoarea cu 1 procent. Aceasta a fost o formă de bani concepută să rămână permanent în circulație și să împiedice acumularea, nelăsând proprietarul să asiste la subțierea graduală a valorii. Pound a încercat să stârnească interesul lui Benito Mussolini pentru acest concept, într-o scrisoare în care-i numește „bani efemerii” (în germană, înscris timbrat se traduce prin *Schwundgeld*, adică bani care se micșorează)¹⁵. Cel mai

In arrogating control over money, the banks had alienated people from a right, and placed the natural world at a disadvantage when measured against the durability of the money form. Pound sought for a form of money “no more durable than... potatoes, crops or fabrics,” thought he found an answer in German economist Silvio Gesell’s notion of stamp scrip, a form of currency which requires its bearer to affix a stamp on the first of the month, diminishing the note’s value by 1 percent. It was a form of currency designed to remain in constant circulation and prevent hoarding, lest its owner watch its value slowly draining away. Pound tried to interest Benito Mussolini in the concept, in a letter calling it “transient money” (stamp scrip in German is *Schwundgeld*, “shrinking money”).¹⁵ And the salient fact about such a form of currency, as Pound noted on different occasions, is that it works as a negative form of interest, the increase redounding on group rather than individual, public rather than bank (since money’s distribution would now be in the hands of the state rather than private banks). Stamp scrip creates a money-ecology of perishable money dissolving, enriching the humus of the state, then like “the clover enduring” reborn. Thus Pound was attracted to the notion, notes Hyde, because it accorded with his poet’s dislike of unlimited equivalence. Why should there not be perishable money, he asked, to buy perishable goods, thereby eliminating the advantage of durable “money wealth” over perishable wealth. Money endowed with organic character ties it on a symbolic level to credit based on natural increase, to the growing grass and living sheep.

15 A type of *Schwundgeld* dubbed *Wära* was used in the German town of Schwanenkirchen and a similar currency in the Austrian town of Wörgl, both in 1931, to maximize the quantity of money in circulation, thereby stimulating the local economy and discouraging hoarding. In each locality the experiment was counted a success (at its peak, *Wära* was accepted in thousands of stores throughout Germany), although in each case central banks quickly declared the currency illegal, outlawing its use.

14 Douglas, *Credit-Power and Democracy* (Londra: Stanley Nott, 1920), 102.

15 Un tip de *Schwundgeld* porecliti *Wära* au fost utilizați în orașul german Schwanenkirchen, iar bani similari în orașul austriac Wörgl, concomitent în 1931, pentru a maximiza cantitatea de bani în circulație, stimulând astfel economia locală și descurajând acumularea. În ambele localități, experimentul a fost socotit un succes (la apogeu, *Wära* era acceptat în mii de magazine din toată Germania), deși, în fiecare caz, băncile centrale au declarat moneda ilegală, scoțând utilizarea ei în afara legii.

tribunilor private). Înscrisul timbrat creează o ecologie a dizolvării banilor perisabili, îngrășând humusul statului, iar apoi renaște precum „trifoiul îndurător”. Pound a fost deci atras de notiune, după cum comentează Hyde, deoarece era în acord cu antipatia sa poetică față de echivalența nelimitată. De ce să nu existe bani perisabili, întreba el, ca să cumperi bunuri perisabile, eliminând astfel avantajul bogăției durabile, alcătuite din bani, asupra celei perisabile. Bani înzestrați cu caracter organic se leagă, la un nivel simbolic, de creditul bazat pe creștere naturală, de iarba ce crește și de oaia ce zburdă.

Ezra Pound era esențialmente un poet religios și un medievalist care a definit odată „conștiința unității naturii” ca centru al oricărui mister și a căutat, prin principiile sale economice, o întoarcere la Evul Mediu și la notiunea lui Toma d’Aquino de *preț just*. Muza poetului era numinosul sau *nous*, conștiința acelei supranaturale „lumini din Eleusis” persistente în istorie – „But the light sings eternal / a pale flare over marshes”¹⁶ – intrupată în metri. Lewis Hyde întrevide un Pound idolatru, care s-a pus pe sine în slujba imaginilor și care a fost atras de economia lui Douglas deoarece rezona cu exigența de specificitate a mișcării imagiste, ce a transformat în teorie poetică sintagma lui William Carlos Williams „No ideas but in things”. Contrar principiilor imagiste, valoarea

Ezra Pound was essentially a religious poet and medievalist who once described “consciousness of the unity of nature” as the center of any mystery, and sought in his economic principles a return to the Middle Ages and the Aquinasian notion of the *just price*. As a poet, his muse was the numinous or nous, an awareness of that preternatural “light of Eleusis” perduring through history – “But the light sings eternal / a pale flare over marshes”¹⁶ – placed in metrical form. Lewis Hyde surmises Pound the idolater, who placed himself in the service of images, was attracted to Douglas’s economics as they echoed the demand for specificity found in the Imagist movement, who made William Carlos Williams’ “No ideas but in things” into poetic doctrine. Contrary to Imagist principles, financial value had become split off from real world specificity. Thus part of Pound’s complaint about money stemmed from an iconophile’s aversion to abstraction. “In these terms,” writes Hyde, “the arch criminal for Pound is the man who makes sure that value is detached from its concrete embodiment and ‘plays the gap’ between symbol and object, between abstract money and embodied wealth. [...] inducing fluctuations in the relationship between embodied and symbolic value and getting rich playing the one against the other.”¹⁷ The banks’ ability to create money *ex nihilo* and charge interest on its lending, diverting the stream of cultural inheritance’s increase away from its rightful owners, was for Pound, the chief betrayal of modern nation states: “When the total nation hasn’t or cannot obtain enough food for its people, that nation is poor. When enough food exists and people cannot get it by honest labour, the state is rotten, and no effort of language will say how rotten it is.”¹⁸ In searching for first cause, Pound

16 Ezra Pound, *The Cantos* (New York: New Directions, 1972), Canto CXV.

17 Lewis Hyde, *The Gift: Imagination and the Erotic Life of Property* (New York: Vintage Books, 1979) 262.

18 Pound, *What is Money For?*, 4-5.

de separarea dintre simbol și obiect, dintre concretă și cea simbolică și pentru a se îmbogăți pe seama lor¹⁷. Capacitatea băncilor de a crea bani *ex nihilo* și de a încasa dobândă din împrumutul lor, îndepărtând de la deținătorii de drept cursul de creștere a moștenirii culturale era, pentru Pound, marea trădare a statului național modern: „Când națiunea întregă nu are sau nu poate obține hrană suficientă pentru membrii săi, atunci națiunea este săracă. Atunci când există destulă hrană, iar oamenii nu o pot obține prin muncă cinstită, statul este putred, atât de putred cum niciun cuvânt nu poate spune¹⁸. Căutându-i cauza primă, Pound s-a îndreptat către *Usura*. Aceasta a fost interzisă de Biserica Catolică până la Reformă, când Jean Calvin a luptat cu succes pentru abolirea ei. Pound a văzut în procesul care a transformat mijloacele de economisire în comportament normativ indiferent de percepțiile a „ceea ce oamenii încearcă să realizeze” o soluție graduală a mentalității medievale:

With usura hath no man a house of good stone / each
block cut smooth and well fitting / that design might
cover their face [...]¹⁹

seized upon *Usura* which was banned by the Catholic Church until the Reformation when John Calvin successfully argued for the ban's abolition. Pound saw something of a medieval mindset slowly slipping away in the processes that would turn economizing in the means into normative behavior unconcerned with perceptions of “what men are trying to achieve”:

With usura hath no man a house of good stone / each
block cut smooth and well fitting / that design might
cover their face [...]¹⁹

The first two lines are famous, the third line points to why in the mind of Pound the idolater, the legalization of usury in canon law would be forever connected with the Protestant Reformation's expurgation of paintings, murals, decorative elements from church walls throughout Northern Europe during the sixteenth century (“with usura / hath no man a painted paradise on his church wall”). Pound the advocate of collective wealth would have viewed with equal distaste the Protestant suppression of feast days and celebrations that once marked a continuous link between medieval Europe and its pagan past, or the ways in which Protestantism extracted faith from communal life, transforming it into a form of solipsism.

In his economic writings, Pound was hectoring and crankish. And along with his medievalist preference for pastoral economies based on natural increase, he inherited another insalubrious trait – anti-Semitism. Which accounts in great part for his tarnished

18 Pound, *What is Money* For?, 4-5.

19 Pound, *The Cantos*, Canto XIV.

19 Pound, *The Cantos*, Canto XIV.

Oxford University Press, 1970), istoricul Norman Cohn povestește cum, în timpul primei cruciade, pe măsură ce hordurile de țărani dezorganizate, *pauperes* după cum i-au numit cronicarii, își croiau drum spre est pentru a se alătura luptei de eliberare a Ierusalimului, obișnuiau să-și potolească agitația prin masacrarea populației evreiești din Franța și de-a lungul Rinului, descătușând astfel ceea ce va deveni aproape o tradiție sacră în societatea europeană.

21 Allen Ginsberg, „Encounters with Ezra Pound: Journal Notes”, in *City Lights Anthology*, Lawrence Ferlinghetti (ed.), San Francisco, 1974, 9-21.

20 In his work on millenarian movements of the Middle Ages, *The Pursuit of the Millennium* (London: Oxford University Press, 1970), historian Norman Cohn describes how during the First Crusade, as disorganized peasant hordes, the *pauperes* as the chroniclers called them, made their way east to join the liberation of Jerusalem, they were wont to vent their agitation by massacring Jewish populations in France and along the Rhine, thus unleashing what was to become nearly a hallowed tradition in European society.

21 Allen Ginsberg, „Encounters with Ezra Pound: Journal Notes”, in *City Lights Anthology*, Lawrence Ferlinghetti, ed., San Francisco, 1974, 9-21.

22 Donald Hall, *Remembering Poets* (New York: Harper & Row, 1978), 188.

23 Douglas, *Economic Democracy*, 64.

telor decorative de pe pereții bisericilor din tot nordul Europei („with usura / hath no man a painted paradise on his church wall”). Pound, ca avocat al avuției colective, ar fi putut resimți un dezgust similar pentru suprimarea de către protestanți a sărbătorilor și celebrărilor care marcase continuitatea dintre Europa medievală și trecutul ei păgân sau pentru modul în care protestantismul a extras credința din viața comunitară transformând-o într-o formă de solipsism.

În scrierile economice, Pound era autoritar și capricios. Alături de preferința medievalistă pentru economia pastorală bazată pe creștere naturală, el a moștenit încă o trăsătură dăunătoare – antisemitismul. Fapt ce explică, în mare parte, reputația sa maculată până astăzi. Ca și în Evul Mediu, el identifica evreii cu camăta fără a ține cont de cauzele istorice pentru o atare evoluție și de faptul că, în timpul masacrelor ce sfâșiau Europa periodic începând cu secolul al X-lea, au existat mulți lideri locali care au încercat să protejeze populația evreiască – din motive umanitare și pentru că erau conștienți că banierii evrei îndeplineau o funcție economică necesară²⁰. Lewis Hyde povestește că, în ultima decadă de viață, Pound s-a cufundat în tăcere, îndurerat de gravitatea erorii sale (lui Allen Ginsberg îi definea antisemitismul ca „o stupidă prejudecată suburbană²¹). Întorcându-și atenția cu întârziere asupra motivației, el va oferi, într-una din ultimele sale scrieri, această

reputation in the present day. As in the Middle Ages he identified Jews with usury without allowing the historical causes for such a development, and that in the massacres of Jewish population that habitually rent Europe from the tenth century onward, it was frequently local rulers who tried to protect their Jewish populations – for humanitarian reasons and because they were aware Jewish moneylenders fulfilled a necessary economic function.²⁰ Lewis Hyde relates how in the last decade of his life, Pound lapsed into silence, aggrieved by the gravity of his error (describing anti-Semitism to Allen Ginsberg as “that stupid suburban prejudice²¹). Belatedly shifting attention to motive, in one of his last pieces of writing he would offer this clarification, “RE USURY. I was out of focus, taking a symptom for a cause. The cause is AVARICE.”²²

Yet, Pound – who, considering his pantheistic tendencies, should have known better – tends to view money from a functionalist perspective, as merely a means of exchange. His treatments of money as a form of social power with a psychological dimension, although Pound could not entirely avoid the matter, remains strangely occluded. Douglas, although he does not fully pursue the implications of the idea, would write: “[...] the impulse behind unbridled industrialism is not progressive but reactionary because its objective is an obsolete financial control which forms one of the most effective instruments of the will-to-power [...].”²³ In his book, *Life Against Death*, one of the first books in the United States to treat culture from a Freudian-Marxist perspective, the classicist Norman O. Brown gives a good gloss of money's occulted relationship to social power and prestige, reminding his readers that

...daca tuam in considerare tendintele sale p...eiste - tinde sa pri-
vească banii dintr-o perspectivă funcționalistă ca simplu mijloc
de schimb. Discuția despre bani ca formă de putere socială cu
o dimensiune psihologică rămâne ciudat de închisă chiar dacă
Pound nu a putut să ocolească în întregime problema. Fără să
urmărească până la capăt implicațiile acestei idei, Douglas va
scrie: „[...] impulsul din spatele industrialismului nestăviluit nu este
progresiv ci reacționar, pentru că are ca obiectiv un control finan-
ciar perimat care creează unul dintre cele mai efective instrumente
ale voinței de putere [...]”.²³ În *Life Against Death*, una din primele
cărți apărute în Statele Unite care tratează cultura dintr-o per-
spectivă freudo-marxistă, clasicistul Norman O. Brown glosează
pertinent despre relația ocultată a banilor cu puterea și prestigiul
social, reamintind cititorilor săi că moneda grecească, din care
s-au născut banii moderni, se bătea în temple și nu în agora și că
Keynes credea că o formă pur „seculară” de bani aparține numai
viitorului. Dar ce este sacral? Este, printre altele, o formă de putere
socială, după Ruskin: „Ceea ce ne dorim cu adevărat sub înfă-
țișarea bogăției este, mai presus de orice, putere asupra oame-
nilor”.²⁴ În societățile arhaice, puterea exista numai sub forma
prestigiului social care trebuia să fie canalizat către ceea ce Brown
numește „dispoziția excesiv de prudentă de a calcula” a lui *Homo
economicus*. El explică diferența între banii contemporani și mij-
loacele de schimb arhaice – coroane de pen, scoici, dinți de câine,

Greek coinage, from whence emerged modern money, took place
in temples, not in the agora, and that Keynes thought a purely “sec-
ular” form of currency lay in the future. And what is the sacred?
It is, amongst other things, a form of social power, hence John
Ruskin: “What is really desired under the name of riches, is, essen-
tially, power over men.”²⁴ In archaic societies power once existed
solely in the form of social prestige, having yet to be canalized into
what Brown called the “excessively prudential calculating dispo-
sition” of *Homo economicus*. The difference, he explains, between
contemporary currency and archaic currency – the feather bands,
shells, dogs’ teeth, the enormous stone disks found on the island
Yap and ceremonial ax blades of the Trobriand Islands, fashioned
from rare materials at an enormous expenditure of time and
energy yet rarely used – these all circulate within cultures where,
as the economist Karl Polanyi has commented, there is an absence
of the motive of gain, the principle of laboring for remuneration
or that of producing with least effort (i.e., Ferenczi’s notion of
economizing in the means, establishing a relationship between
underlying attitudes towards acquiring knowledge and the anal/
sadistic complex) and especially an absence of any distinct insti-
tution based on economic motive. Herein lies a point of confusion
in conflating archaic and capitalist money, since in classical liberal
definitions of money the property of its function as a medium of
exchange is taken as primary. (Marx in *Capital* Volume One also
relies mainly on a definition of money as means of exchange,
although he alludes to the problem of the money/power complex
by pointing out, with respect to interest, that value, as a psychic
reality, “faces living labour-power as an independent power.”²⁵)

24 John Ruskin, *Unto
This Last*, in *Works*,
XVII, E.T. Cook and
A. Wedderburn, eds.
(London: G. Allen &
Unwin, 1903–12), 46.

25 Karl Marx, *Capital*,
Volume III (London:
Penguin Books, 1981)
419, 445.

23 Norman O. Brown,
*Life Against Death: The
Psychoanalytical
Meaning of History*
(Hanover, NH:
Wesleyan University
Press, 1959) 24–27.

26 Norman O. Brown,
*Life Against Death: The
Psychoanalytical
Meaning of History*
(Hanover, NH:
Wesleyan University
Press, 1959) 24–27.

27 Kenner, *The Pound
Era*, 312.

28 *Ibid.*, 315.

...tea circula în interiorul unor culturi, după cum discută econo-
mistul Karl Polanyi, din care absenta motivația câștigului, princi-
piul muncii remunerate sau cel al producției cu minim de efort (de
exemplu, noțiunea lui Ferenczi de economisire a mijloacelor ce
stabilește o relație între atitudinile subiacente dobândirii cunoaș-
terii și complexul anal/sadic) și, în special, orice instituție cu moti-
vație economică. Aici există posibilitatea confuziei în suprapune-
rea dintre banii arhaici și cei capitaliști, căci în definițiile liberale
clasice este considerată primordială proprietatea funcționării
banilor ca mediu de schimb. (Marx, în volumul întâi al *Capitalului*,
se bazează, în principal, pe definiția banilor ca mijloc de schimb,
deși face aluzie la problema complexului bani/putere arătând că,
în ceea ce privește dobânda, valoarea ca realitate psihică „se con-
fruntă cu puterea de muncă viabilă în calitate de putere indepen-
dentă”²⁵.) Pentru Brown, cauza pentru care nimic din economia
arhaică nu corespunde cu adevărat banilor moderni „constă nu
atât în faptul că schimburile au un orizont limitat, ci, mai degrabă,
în faptul că psihologia [...] schimbului arhaic nu este o psihologie
a propriului interes și a calculului raționalizator pe care definițiile
moderne o asumă”²⁶.

Ceea ce a încercat, din perspectiva poetului, să descopere Pound
prin aplecarea spre economie și ceea ce a găsit în mod particular
atractiv în teoriile lui Douglas a fost postularea „unui loc pen-
tru arte, literatură și distracții într-un sistem economic”, care le

For Brown, the cause behind why nothing in the archaic economy
really corresponds to money “is not so much that the exchanges
are limited in scope, but rather that the psychology of the [...]”
archaic exchange is not the psychology of self-interest and econo-
mizing calculation which the modern definition assumes.”²⁶

What Pound as a poet tried to discover by focusing on econom-
ics and found especially attractive in Douglas’s theories was that
it postulated “a place for the arts, literature, and the amenities in
a system of economics,” that in the inventory of our cultural her-
itage would include them alongside the general store of human
knowledge, the “tools and processes” that confer value and
abridge effort. Tools and processes, art and literature, are mani-
festations of *formae mentis*; in Kenner’s words, “a pattern of ener-
gies to govern the energies whereby men are fed and satisfied.”²⁷
So defined, art ceases to be a superfluity and takes on function
as “nutrition of impulse.”

Nine years after *Economic Democracy* was published, Pound elab-
orated on these ideas in “How to Read,” articulating the connec-
tion between “useful effort” and literary or artistic virtue in that
thought expressed with precision and clarity maintains “the
health of thought outside literary circles and in non-literary
existence, in general individual and communal life.”²⁸ Not only
for dilettantes, because art and literature does play a function in
increasing the quality of life, just as design or technology, sensibly
applied, augments our stock of unmortgaged “time-energy.”

„... și energia a energiei care
guvernează energiile ce hrănesc și oferă mulțumire oamenilor”²⁷.
Astfel definită, arta încetează să mai fie un lucru superfluu și își
asumă funcția de „nutrire a impulsului”.

La nouă ani de la publicarea cărții *Economic Democracy*, Pound a dezvoltat aceste idei în eseu *How to Read*, articulând conexiunea între „efortul util” și virtutea literară sau artistică în care gândul exprimat cu precizie și claritate menține: „sănătatea gândirii în afara cercurilor literare și în existența nonliterară, în viața obișnuită, individuală și comunitară”²⁸. Nu doar pentru diletanți, deoarece arta și literatura dețin în mod real o funcție în creșterea calității vieții exact așa cum designul sau tehnologia, utilizate inteligent, ne sporesc stocul de „timp-energie” neipotecată.

Calculul raționalizator, căruia Pound i s-a împotrivit toată viața, nu poate raționaliza timpul necesar creației, iar contabilitatea analitică a costurilor nu poate indica cum să fie evaluate astfel de eforturi altfel decât prin adoptarea, în cazul artiștilor, a unui sistem de măsurare per lucrare²⁹. La un moment dat, Kant a susținut că timpul nu există în sine, ci ca schemă a minții umane, presupunând în mod greșit că mintea umană este dotată imuabil cu aceasta. Astăzi, știm că timpul înseamnă bani și acționăm în consecință; departamentele universitare de științe umaniste

Economizing calculation, which Pound railed against throughout his life, cannot rationalize the time creation takes, and cost-accounting has no suggestion for how to value such efforts other than by adopting for artists a system of piece-work.²⁹ Kant once claimed time was not a thing in itself but a schema of the human mind, incorrectly assuming human minds to be immutably endowed with this schema. Today we know that time is money and act accordingly; and in universities humanities departments watch the accretion of centuries wither under the calculating disposition that assigns business administration and engineering a greater value than the arts. But perhaps, should we read Pound and Douglas et al. again, we may find in their words a sign from the past pointing to a future possibility.

... există
structuri financiare
mai ales în unele
părți ale Europei și
în Scandinavia (mai
demult și în Olanda și
Marea Britanie) care
răsplătesc artiștii
pentru „nutrirea
impulsului”, dar
asemenea politici
luminate sunt
totuși excepția care
confirmă regula. S-ar
putea argumenta
de asemenea că
patronajul a fost
din punct de vedere
istoric un mijloc de
a tăia veriga dintre
producția artei
și remunerarea
monetară. Nu există
suficient spațiu
pentru a explora
variile probleme cu
care se confruntă o
astfel de instituție la
ora actuală.

29 One might well argue that today funding structures exist, especially in parts of Europe and Scandinavia (and formerly in Holland and the United Kingdom) to reward artists for “nutrition of impulse,” but such enlightened policies are still the exception that proves the rule. One might also argue that patronage was historically a means to sever the link between art-making and monetary remuneration. There is not sufficient space to explore the many problematics confronting such an institution in the present day.

... și
alții, vom găsi în cuvintele lor un semn din trecutul îndreptat spre
o posibilitate viitoare.

Dear “Dirty” Money,
or I Am Doing “It” for
Art and Love